BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 29 mars 2001 *

I mål T-302/00 R,

Anthony Goldstein, bosatt i Harrow, Middlesex (Förenade kungariket), företrädd av R. St. John Murphy, Solicitor,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av P. Oliver och R. Lyal, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

angående en begäran om interimistiska åtgärder inom ramen för en talan enligt artikel 230 EG om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 7 juli 2000 att avslå ett klagomål som klaganden anfört avseende General Medical Councils påstådda åsidosättande av artiklarna 81 och 82 EG,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Bakgrund och förfarande

1 Sökanden är brittisk medborgare och bosatt i Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland. Han är läkare och har genomgått specialistutbildning i reumatologi i Förenade kungariket. I januari 1990 erhöll han ett "Certificate of Specialist Training" (intyg om specialistutbildning) utfärdat av General Medical Council (nedan kallat GMC), ett lagstadgat organ som för register över läkare i Förenade kungariket och utövar yrkesmässig tillsyn över dessa.

2 Den 10 augusti 1993 ingav sökanden ett klagomål till kommissionen med stöd av artikel 3 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, Första förordningen om tillämpning av EEG-fördragets artiklar 85 och 86 (nu artiklarna 81 och 82 EG) (EGT L 13, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8). Klagomålet avsåg vissa påstått konkurrensbegränsande bestämmelser som GMC enligt sökanden skall ha tillämpat.

3 Genom skrivelse av den 7 juli 2000 meddelade kommissionen sökanden, i enlighet med artikel 3.2 i rådets förordning nr 17, sitt slutliga beslut att avslå sökandens klagomål avseende GMC:s påstådda åsidosättande av artiklarna 81 och 82 EG (nedan kallat det omtvistade beslutet).

4 Genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 21 september 2000, har sökanden väckt en ogiltighetstalan, varvid han yrkat att det omtvistade beslutet skall ogiltigförklaras och att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

5 Genom en separat skrivelse som inkom till domstolens kansli den 31 januari 2001, har sökanden med stöd av artiklarna 242 och 243 EG ansökt om interimistiska åtgärder. Sökanden har yrkat att domstolens ordförande skall:

"— fastställa att tillämpningen av gemenskapens konkurrensregler inom ramen för det regelsystem som upprättats genom rådets direktiv 93/16/EEG grundar sig på en skyldighet att ha ett uppriktigt samarbete mellan å en sidan de nationella domstolarna och å andra sidan kommissionen och gemenskaps-

domstolarna, varvid var och av dessa organ skall agera i enlighet med den roll de tilldelats i fördraget;

— fastställa att genom det omtvistade beslutet godkänns upprätthållandet av en olaglig ekonomisk sektor på marknaden för specialistläkartjänster inom Förenade Kungariket;

— fastställa att det omtvistade beslutet begränsar de nationella konkurrensmyndigheternas och domstolarnas kompetensområde inom hela gemenskapen, vilket förhindrar avvecklingen av den olagliga ekonomiska sektorn och upprättandet av en lagenlig ekonomisk sektor på den relevanta marknaden;

— fastställa att det omtvistade beslutet utgör en åtgärd som inte ens till det yttre synes vara lagenlig, eftersom kommissionen när den bedömer utövandet av en rättighet som härrör från en gemenskapsrättslig bestämmelse inte får ändra bestämmelsens tillämpningsområde eller äventyra bestämmelsens ändamål;

— omedelbart förordna om uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet till dess att domstolen har avgjort målet slutligt, i den mån kommissionen döljer den gemenskapskaraktär och de konsekvenser på gemenskapsnivå som följer av de särskilda regelsystem som reglerar läkaryrket, i syfte att kringgå de bestämmelser i direktiv 84/450/EEG av

den 10 september 1984 som rör vilseledande marknadsföring avseende specialistläkartjänster, eftersom medlemsstaterna inte har möjlighet att vidta åtgärder för att bekämpa sådan vilseledande marknadsföring som General Medical Council har genomfört i strid med gemenskapslagstiftarens uttryckliga vilja samt

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna."

6 Ansökan delgavs kommissionen. Kommissionen inkom den 21 februari 2001 med skriftliga yttranden i vilka den yrkade att ansökan skulle avvisas och att sökanden skulle förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

7 Efter det att ansökan hade delgivits kommissionen, men innan kommissionens yttranden inkommit, lämnade sökanden in ytterligare en ansökan om interimistiska åtgärder avseende det mål som förevarande ansökan omfattas av. Denna ansökan om interimistiska åtgärder inkom till förstainstansrättens kansli den 14 februari 2001. Nämnda tilläggsansökan, vilken inte delgavs kommissionen, registrerades som mål T-302/00 R II och är föremål för ett separat beslut som har fattats i dag.

8 Vid förhandlingen i det interimistiska förfarandet inför domstolens ordförande den 8 mars 2001 avgav sökanden och kommissionen muntliga yttranden avseende förevarande ansökan. Sökanden företräddes av barrister Peter Marks, som hade blivit utsedd av sökandens solicitor St. John Murphy att företräda sökanden vid förhandlingen. Under förhandlingen besvarade parternas ombud frågor från ordföranden, som också erinrade sökandens ombud om de skyldigheter som åålåg honom och i synnerhet St. John Murphy, den solicitor som har

utsett honom, enligt artikel 41.1 i förstainstansrättens rättegångsregler (nedan kallade rättegångsreglerna).

Tillämpliga bestämmelser

9 Enligt artiklarna 242 EG och 243 EG jämförda med artikel 4 i rådets beslut nr 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 319, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 89), efter ändringar genom rådets beslut nr 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 (EGT L 144, s. 21; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 21), kan förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna så kräver, förordna om uppskov med verkställigheten av den påtalade åtgärden eller förordna om nödvändiga interimistiska åtgärder.

10 Enligt artikel 104.1 i rättegångsreglerna kan en ansökan om uppskov med verkställigheten av en rättsakt endast prövas om sökanden har väckt talan om prövning av rättsakten vid rätten. Enligt artikel 104.2 skall en ansökan om interimistiska åtgärder ange de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad. De begärda åtgärderna skall i enlighet med artiklarna 107.3 och 107.4 i rättegångsreglerna endast ha interimistisk verkan, och de får således inte innebära att de omtvistade rättsliga och faktiska frågorna avgörs eller att konsekvenserna av det beslut som senare skall fattas i sak i målet motverkas på förhand (se bland annat beslut meddelat av domstolens ordförande av den 19 juli 1995 i mål C-149/95 P(R), kommissionen mot Atlantic Container Line, REG 1995, s. I-2165, punkt 22, och beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande av den 12 december 2000 i mål T-335/00 R, Goldstein mot kommissionen, ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 11, vilket efter överklagande har fastställts genom beslut av den 14 februari av domstolens ordförande i mål C-32/01 P(R), Goldstein mot kommissionen, ej publicerad i rattsfallssamlingen. Åtgärderna får inte innebära att den prövning som domstolen kommer att göra när den avgör målet slutligt föregrips (se exempelvis beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande av den 27 oktober 1998 i mål T-100/98 R, Goldstein mot kommissionen, ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 15, och, efter överklagande, beslut meddelat av domstolens ordförande av

den 11 februari 1999 i mål C-4/99 P(R), Goldstein mot kommissionen, ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 11).

11 I artikel 41.1 i rättegångsreglerna föreskrivs bland annat att en advokat, vars uppförande gentemot rätten är oförenligt med rättens värdighet, kan avstängas från rättegången.

Sökandens argument

12 Med avseende på kravet att en ansökan om interimistiska åtgärder skall ange de rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad, har sökanden huvudsakligen gjort gällande att det omtvistade beslutet är uppenbart rättsstridigt. I första hand har sökanden gjort gällande att beslutet inte uppfyller de föreskrivna villkoren i förordning nr 17, eftersom beslutet innebär att rådets direktiv 93/16/EEG av den 5 april 1993 om underlättande av läkares fria rörlighet och ömsesidigt erkännande av deras utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis (EGT L 165, s. 1; svensk specialutgåva, område 6, volym 4, s. 102) har åsidosatts. I andra hand har sökanden anfört att kommissionen i det omtvistade beslutet felaktigt har ansett att han inte har rätt att få sin sak prövad vid nationell domstol.

13 Med avseende på det påstådda åsidosättandet av direktiv 93/16, har sökanden gjort gällande att de nationella lagar som reglerar relationen mellan en läkare med specialistkompetens och dennes patienter harmoniseras genom detta direktiv samt att gemenskapslagstiftningen var avsedd att skapa likvärdiga konkurrensförutsättningar för de läkare med specialistkompetens som utövar sitt yrke inom gemenskapen. Sökanden har anfört, med hänvisning till domstolens dom av den 1 februari 1996 och generaladvokaten Légers utlåtande av den 26 oktober 1995

i mål C-164/94, Aranitis (REG 1996, s. I-135), att genom det omtvistade beslutet har inte i vederbörlig ordning det regelsystem som inrättades genom direktiv 93/16 om reglering av läkaryrket beaktats, och i synnerhet inte de förutsättningar som måste vara uppfyllda för att titeln läkare och läkare med specialistkompetens skall kunna tilldelas liksom inte heller den gemenskapskaraktär och de konsekvenser som följer därav. Enligt sökanden innebär det omtvistade beslutet vidare att konkurrensreglerna tillämpas på ett sätt som är oförenligt med regelsystemet som inrättades genom direktiv 93/16, eftersom marknaden för tjänster som tillhandahålls av läkare med specialistkompetens indelas i två yrkeskategorier, läkare med specialistkompetens och specialistkonsulter.

14 Vad gäller sökandens påstående att kommissionen har funnit att han inte har rätt att få sin sak prövad vid nationell domstol, har han i huvudsak anfört att det omtvistade beslutet får till följd att de nationella domstolar som tillämpar gemenskapens konkurrensrätt fråntas möjligheten att inte tillämpa nationella författningar som hindrar, om än tillfälligt, tillämpningen av gemenskapsrätten.

15 Vad beträffar kravet på skyndsamhet, har sökanden anfört, med hänvisning till beslut meddelat av domstolens ordförande av den 7 juli 1981 i de förenade målen 60/81 och 190/81 R, IBM mot kommissionen (REG 1981, s. I-1857), att om ett beslut, som det omtvistade beslutet i förevarande mål, innehåller så uppenbara och allvarliga brister att det uppenbarligen saknar rättslig grund, är en sådan rättsstridighets art och svårhetsgrad tillräckligt för att en ansökan om interimistiska åtgärder skall anses uppfylla kravet på skyndsamhet. Med åberopande av beslut av domstolens ordförande av den 26 mars 1987 i mål 46/87 R, Hoechst mot kommissionen (REG 1987, s. 1549), har sökanden gjort gällande att detta gäller a fortiori om, som i förevarande mål, det omtvistade beslutet inte bara är rättsstridigt utan även konstitutionsstridigt. Det omtvistade beslutets uppenbara rättsstridighet är resultatet av kommissionens underlåtenhet att i god tro samarbeta med Förenade kungarikets ständiga representation vid de Europeiska gemenskaperna. Konstitutionsstridigheten följer av att beslutet strider mot den grundläggande rätten till opartisk rättegång.

Kommissionens argument

16 Kommissionen betvivlar att sökanden har något intresse av utgången i målet eftersom han inte har förnyat sin registrering som praktiserande läkare.

17 Kommissionen har hävdat att det är uppenbart att ansökan inte kan upptas till sakprövning såvitt avser de fyra första interimistiska åtgärder som sökanden har ansökt om. De andra och tredje begärda åtgärderna avser fastställande av slutsatser som enbart är möjliga att dra om det omtvistade beslutet ogiltigförklaras när målet avgörs slutligt. Den fjärde åtgärden avser fastställande av ett förhållande som innebär att det omtvistade beslutet är uppenbart ogrundat, varför syftet med densamma uppenbarligen är att upphäva det omtvistade beslutet genom en interimistisk åtgärd. En sådan åtgärd kan därmed inte omfattas av en ansökan om interimistiska åtgärder, eftersom den uppenbarligen skulle gå utöver domstolens slutliga avgörande. Den första begärda åtgärden utgör ett banalt och i grunden okontroversiellt uttalande om rättsläget som saknar samband med saken i målet.

18 Vad gäller den femte begärda åtgärden, uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet, har kommissionen vid förhandlingen gjort gällande att denna del av ansökan inte heller kan upptas till sakprövning eftersom domstolen inte är behörig att under det interimistiska förfarandet skjuta upp verkställigheten av ett beslut som går någon emot, i detta fall avslaget på sökandens klagomål av den 10 augusti 1993, vilken utgör en del av det omtvistade beslutet.

19 I andra hand har kommissionen anfört att för det fall ansökan om uppskov med verkställigheten upptas till sakprövning, är den i vart fall uppenbart ogrundad.

20 Kommissionen har påpekat att sökandens ansökan, med avseende på kravet att den begärda åtgärden omedelbart skall framstå som befogad, grundas uteslutande på uppfattningen, uttryckt på flera sätt, att det omtvistade beslutet innebär ett åsidosättande av direktiv 93/16 och att beslutet därmed kränker de rättigheter sökanden påstår sig ha med stöd av detta direktiv. Kommissionen har vidhållit att sökandens tolkning av direktiv 93/16 är fullständigt felaktig och att sökanden följaktligen inte har kunnat visa att det begärda uppskovet omedelbart framstår som befogat.

21 Vad beträffar kravet på skyndsamhet, har kommissionen framhållit att sökanden inte har försökt visa att han skulle lida allvarlig och irreparabel skada om de åtgärder som ansökan avser inte beviljades. Sökandens argument bygger uteslutande på påståendet att det, i de fall då det omtvistade beslutet är uppenbart rättsstridigt, faktiskt finns ett undantag från bestämmelsen att den som ansöker om interimistiska åtgärder måste visa att kravet på skyndsamhet är uppfyllt. Enligt kommissionen finns inget sådant undantag. Om det verkligen fanns ett sådant undantag skulle det fordras att det var helt klart att den omtvistade rättsakten var rättsstridig. I förevarande fall är det tvärtom sökandens tolkning av direktiv 93/16 — att det genom direktivet åstadkoms en harmonisering av utbildningskraven för praktiserande läkare inom gemenskapen — som är uppenbart felaktig. Även om sökandens uppfattning om direktivets tillämpningsområde vore riktig, skulle detta inte inverka på bedömningen i det omtvistade beslutet, nämligen att GMC-bestämmelsen, enligt vilken patienter skall remitteras till en läkare med specialistkompetens från en allmänläkare, inte är oförenlig med artikel 81 EG.

22 Under förhandlingen överlämnade kommissionen uttryckligen till domstolen, samtidigt som kommissionen tillstod att artikel 41.1 i rättegångsreglerna var tillämplig med avseende på det sätt sökandens ombud agerat, att avgöra huruvida sökandens ombud fullgjort sina skyldigheter att i egenskap av biträde vid domstolen — skyldigheter som kommissionen framhöll gällde lika mycket vid gemenskapsdomstolarna som vid domstolarna i Förenade kungariket — visa vederbörlig omsorg gentemot såväl domstolen som sökanden. Kommissionen hänvisade till att sökanden väckt talan fjorton gånger innan han väckte den talan

som är hänförlig till den nu aktuella ansökan. Förstainstansrätten har i alla dessa mål funnit det uppenbart att talan inte kunde upptas till sakprövning eller att den var ogrundad. Kommissionen hänvisade även till sökandens många ansökningar om interimistiska åtgärder i alla dessa mål, vilka samtliga har avvisats av förstainstansrättens ordförande. Vidare hänvisade kommissionen till sökandens närmast systematiska men, likväl resultatlösa, överklaganden till domstolen av varje beslut som fattats av förstainstansrätten eller dess ordförande. Kommissionen konstaterade att, sedan beslutet av High Court of England and Wales av den 12 december 1995 att i enlighet med section 42 i Supreme Court Act 1981 förbjuda sökanden att väcka talan i trakasserande syfte, har gemenskapens domstolar sedan den 27 februari 1996 meddelat 36 beslut avseende av sökanden anhängiggjorda mål, ansökningar om interimistiska åtgärder och överklaganden. Samtliga beslut har gått sökanden emot. Kommissionens uppfattning är att sökandens ombud genom att understödja sådana ogrundade och trakasserande ansökningar gjort sig skyldig till ohörsamhet inför gemenskapens domstolar.

Ordförandens bedömning

23 Sökandens yrkande att förstainstansrätten skall förordna om de fyra interimistiska åtgärder som upptas i förevarande ansökan (se ovan punkt 5) skall utan tvivel avvisas.

24 Det följer av fast rättspraxis att den domare som prövar ansökan i ett interimistiskt förfarande inte kan besluta om interimistiska åtgärder som saknar samband med de yrkanden som ligger till grund för sökandens talan i målet. Talan i detta mål, vartill förevarande ansökan hör, är en talan om ogiltigförklaring av ett beslut av kommissionen att avvisa ett klagomål från sökanden om att vissa av de bestämmelser som GMC tillämpar strider mot artiklarna 81 och 82 EG. De fyra nämnda begärda åtgärderna har enbart ett indirekt, om ens något, samband med sökandens talan i målet.

25 Vidare följer av fast rättspraxis att de begärda interimistiska åtgärderna inte får vara av slutlig karaktär. De får därför inte i något avseende medföra att prövningen av saken i målet föregrips. Den andra, tredje och fjärde begärda åtgärden uppfyller inte detta villkor.

26 Som förstainstansrätten redan har konstaterat i beslutet att avvisa sökandens första talan mot kommissionen, kan enskilda inte erhålla gottgörelse med stöd av artikel 230 EG fjärde stycket som får verkan *erga omnes* (gentemot envar). Enskilda är tvärtom enbart berättigade till ersättning i den mån som den rättsakt som är föremål för talan om ogiltigförklaring väsentligen kan förändra den enskildes rättsliga ställning (se beslut av den 16 mars 1998 i mål T-235/95, Goldstein mot kommissionen, REG 1998, s. II-523, punkt 37; beslutet fastställdes efter överklagande genom beslut av den 8 juli 1999 i mål C-199/98 P, Goldstein mot kommissionen, ej publicerad i rättsfallssamlingen). Samma resonemang är tillämpligt avseende interimistiska åtgärder. De tre första begärda interimistiska åtgärderna som upptas i förevarande ansökan kan inte särskilt påverka sökandens rättsliga ställning. Åtgärderna är inte heller begränsade enbart till hans särskilda situation. Det är därför uppenbart att även dessa skall avvisas.

27 Det är följaktligen uppenbart att ansökan om de fyra interimistiska åtgärderna skall avvisas. Det är visserligen inte nödvändigt att bedöma om det är så uppenbart att ansökan skall avvisas, att ansökan kan anses inlämnad i trakasserande syfte för att besvära svaranden. Det råder emellertid ringa tvivel om att ansökan är grundlös.

28 Ansökan skall således prövas vidare enbart i den mån den avser uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet.

29 Kommissionen har emellertid invänt att ansökan i detta hänseende inte skall upptas till prövning eftersom det måste anses tveksamt om sökanden har ett fortsatt intresse av ett uppskov. Kommissionen har anfört att sökandens intresse av att talan rörande huvudsaken prövas kan ifrågasättas, eftersom han inte har förnyat sin registrering som praktiserande läkare.

30 Förstainstansrätten har inte tillgång till närmare uppgifter om sökandens registrering hos GMC. Eftersom frågan enbart kan prövas i sak när domstolen avgör målet slutligt, vore det olämpligt att ta ställning till frågan inom ramen för detta interimistiska förfarande. Det kan faktiskt vara så, att sökanden inte förnyade sin registrering — om så är fallet — i samband med att han vägrade erkänna den bestämmelse som utgjorde föremålet för det klagomål som avslogs genom det omtvistade beslutet och därmed gav upphov till talan rörande huvudsaken.

31 Ansökan om uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet skall därför prövas.

32 Vad gäller sökandens yrkande om uppskov med verkställigheten bör inledningsvis undersökas om förevarande ansökan uppfyller kravet på skyndsamhet.

33 Sökanden har inte åberopat någon särskild materiell skada och har heller inte lämnat några uppgifter som gör det möjligt för domstolen att avgöra om han riskerar att åsamkas allvarlig och irreparabel skada om det omtvistade beslutet inte skjuts upp i avvaktan på att målet avgörs slutligt. Sökanden förbjöd särskilt sitt rättsliga ombud att svara på frågor som ställdes under förhandlingen om

sökandens inkomster, och hur, om så är fallet, dessa har påverkats av det omtvistade beslutet.

34 Av vad sökanden anfört framgår tydligt att han, för att styrka kravet på skyndsamhet avseende sin begäran om uppskov, enbart stöder sig på den icke-materiella skada som han påstår sig ha lidit till följd av det omtvistade beslutets uppenbara rätts- och konstitutionsstridighet.

35 Det sökanden har anfört i detta hänseende bygger på en återgivning i tillämpliga delar av vissa argument som förts fram inför domstolens ordförande i de förenade målen 60/81 och 190/81 R, IBM mot kommissionen, REG 1981, s. I-1857 samt i mål 46/87 R, Hoechst mot kommissionen, REG 1987, s. 1549. Inga interimistiska åtgärder beslutades emellertid i dessa mål och domstolens ordförande konstaterade, uppenbarligen utan att beakta huruvida sökandens argument var juridiskt korrekta, att det inte hade visats att det förelåg någon uppenbar rätts- eller konstitutionsstridighet (IBM, punkt 7, Hoechst, punkt 31).

36 Sökandens långtgående anklagelse om uppenbar rättsstridighet i förevarande ansökan är i princip helt ogrundad. Den bygger på en särskild uppfattning om tillämpningsområdet för direktiv 93/16 som kommissionen inte delar. Uppgifterna i ansökan ger inte ens en tillstymmelse till stöd för sökandens grundlösa påstående att det omtvistade beslutet skulle vara uppenbart rättsstridigt eftersom kommissionen helt klart har tolkat direktivet felaktigt eller i ond tro lämnat en bristande motivering i detsamma. Det är till och med så, att det omtvistade beslutet vid ett första påseende inte alls verkar bygga på en sådan tolkning, utan snarare på en bedömning av huruvida artiklarna 81 och 82 EG är tillämpliga på GMC:s påstådda felaktiga agerande.

37 Sökandens tolkning av direktiv 93/16 bygger i princip uteslutande på ett citat från generaladvokaten Légers förslag till avgörande av den 11 maj 2000 i mål

C-381/98, Ingmar GB, domstolens dom av den 9 november 2000, REG 2000, s. I-9305. När sökanden citerade punkt 33 i förslaget till avgörande, ersatte han — utan att uppmärksamma domstolen på ändringen — begreppet "handelsagent" med "läkare med specialistkompetens", och "direktivet" med "direktiv 93/16". Det direktiv som generaladvokaten hänvisade till var emellertid rådets direktiv 86/653/EEG av den 18 december 1986 om samordning av medlemsstaternas lagar rörande självständiga handelsagenter (EGT L 382, s. 17; svensk specialutgåva, område 6, volym 2, s. 150). Som domstolen bekräftade i målet Ingmar, är det uppenbart, vilket framgår av andra övervägandet i direktiv 86/653 "att de åtgärder för harmonisering som direktivet föreskriver bland annat syftar till att upphäva hindren för utövandet av yrket som handelsagent, att uniformera konkurrensvillkoren inom gemenskapen och att öka skyddet för affärsuppgörelser" (punkt 23). Hänvisningen till målet Ingmar ger följaktligen inte något stöd för uppfattningen att kommissionens snävare tolkning av tillämpningsområdet för direktiv 93/16 är så uppenbart felaktig att den utgör ett uppenbart misstag.

38 Det är följaktligen uppenbart att det omtvistade beslutet som ligger till grund för talan rörande huvudsaken varken är uppenbart rättsstridigt eller konstitutionsstridigt. Det är inte nödvändigt att ta ställning till sökandens påstående att det i fall av uppenbar rättsstridighet finns ett undantag till huvudregeln att kravet på skyndsamhet i ett interimistiskt förfarande måste uppfyllas med utgångspunkt i sökandens personliga förhållanden.

39 Sökanden har inte hänvisat till någon allvarlig eller irreparabel skada som riskerar att drabba honom personligen om det omtvistade beslutet vidmakthålls i avvaktan på att målet slutligt avgörs. Förevarande ansökan skall därmed avslås utan att domstolen behöver ta ställning till om ansökan uppfyller den ytterligare förutsättningen att den framstår som rättsligt och faktiskt befogad, eftersom det omtvistade beslutet kan komma att upphävas när målet avgörs slutligt. Det är således inte nödvändigt — även för det fall kraven på skyndsamhet och att ansökan framstår som rättsligt och faktiskt befogad är uppfyllda — att ta ställning till kommissionens påstående att domstolen inte skulle vara behörig att skjuta upp verkställigheten av ett beslut som går någon emot, såsom det beslut som innefattas av det omtvistade beslutet.

40 Kommissionen har hävdat att domstolen har en underförstådd rätt att vidta disciplinära åtgärder gentemot advokater som vid upprepade tillfällen väcker ogrundad talan eller talan i trakasserande syfte vid domstolen. Det är inte nödvändigt att ta ställning till om domstolen har befogenhet att vidta sådana åtgärder inom ramen för denna ansökan. Hur ogrundad, om än inte inlämnad i trakasserande syfte, förevarande ansökan än må vara såvitt avser de fyra begärda interimistiska åtgärderna, kan det inte betvivlas att sökanden har haft ett verkligt intresse av att det omtvistade beslutet skall skjutas upp. Det är icke desto mindre lämpligt att betona att om en advokat fortsätter att inkomma med ansökningar, om såväl interimistiska som slutliga åtgärder, som avser i princip samma omständigheter och som uppenbart skall avvisas eller som är ogrundade, utgör detta beteende utan tvivel rättegångsmissbruk. Så är i synnerhet fallet om dessa ansökningar så gott som uteslutande innehåller ogrundade påståenden om att den berörda gemenskapsinstitutionens beslut är uppenbart rättsstridigt, om att det föreligger ond tro eller om att institutionen i fråga har begått tjänstefel. I detta hänseende erinrar domstolen särskilt om artikel 41.1 i rättegångsreglerna, vari föreskrivs att:

"En rådgivare eller advokat, vars uppförande gentemot rätten, ordföranden, en domare eller justitiesekreteraren är oförenligt med rättens värdighet, eller som utnyttjar sina rättigheter för andra ändamål än dem för vilka de beviljats, kan när som helst, genom beslut av rätten, efter att personen i fråga har givits tillfälle att yttra sig, avstängas från rättegången.

Ett sådant beslut skall ha omedelbar verkan."

41 Det är visserligen inte nödvändigt att åberopa artikel 41.1 i rättegångsreglerna för att avslå förevarande ansökan, men om sökandens ombud inom ramen för talan rörande huvudsaken fortsätter att inkomma med ansökningar om interimistiska åtgärder som är ogrundade och/eller har ett trakasserande syfte, eller som innehåller generella men ogrundade anklagelser om uppenbar rätts-

stridighet, ond tro eller andra liknande ärekränkande påståenden, kommer domstolen att överväga att utöva de befogenheter som den tilldelats genom artikel 41.1.

42 Av vad ovan anförts följer att förevarande ansökan om interimistiska åtgärder skall avslås i sin helhet.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1. **Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.**

2. **Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.**

Luxemburg den 29 mars 2001

H. Jung — B. Vesterdorf

Justitiesekreterare — Ordförande